

HỒI THỨ HAI

BƯỚC PHIÊU LƯU GẶP BẠN TÂM ĐẦU

Trên mặt hồ từng làn gió đưa mùi hương thoang thoảng của lá lã lên mũi, Đoàn Dự ra sức chèo thuyền, trong lòng vẫn sợ một mối hận mà chàng không biết là hận gì. Thậm chí chàng cũng chẳng hiểu tại sao mình để cho nỗi buồn phiền nó dày vò tâm hồn mình đến thế. Trước kia đã bao người làm cho chàng nhục nhã, khổ sở, điêu đứng mà chàng vẫn thản nhiên chịu đựng, không bao giờ có những trận bão lòng như hôm nay.

Đoàn Dự cảm thấy mình đem lòng quyến luyến Vương Ngọc Yến mà nàng đâu đếm xỉa gì đến chàng, thậm chí cả A Châu, A Bích cũng không lưu ý gì tới chàng nữa. Thuở nhỏ Đoàn Dự được mọi người yêu quý nâng niu chẳng khác chi một báu vật. Khắp nước Đại Lý từ đức vua và hoàng hậu trở xuống, không một ai làm cho chàng bất mãn điều gì.

Kẻ địch ghê gớm hung ác như Nam Hải Ngạc Thần còn quyết tâm thu chàng làm đồ đệ. Những thiếu nữ như Chung Linh, Mộc Uyển Thanh chỉ gặp chàng một vài lần là xiêu lòng. Suốt đời, chàng chưa bị ai khinh khi như ngày nay. Bọn Ngọc Yến, A Châu, A Bích tuy tiếp đãi chàng cũng có lễ độ, nhưng chỉ là lối xã giao hời hợt bên ngoài chứ không ai thực tâm chăm sóc.

Chàng càng hổ thẹn là tại sao mình lại kém xa Mộ Dung công tử đến thế. Trong những ngày gần đây, hễ ai hơi nhắc đến hắn là những người chung quanh tíu tít cả lên, không ai không chú ý. Từ Ngọc Yến, A Châu, A Bích, Vương phu nhân, Bao Tam tiên sinh cho đến Đặng đại gia, Công Dã đại gia, Công Dã phu nhân, Phong tứ gia gì gì nữa, ai ai cũng đều chú trọng về Mộ Dung công tử cả.

Từ trước tới nay, Đoàn Dự chưa từng nếm qua cái mùi ghen ghét, oán hận hay luyến ái ai. Lúc này, một mình lênh đênh trên mặt hồ, chàng tưởng tượng như thấy bóng Mộ Dung công tử lơ lửng trên không nhìn xuống cười chàng, mỉa mai chàng bằng những lời chế giễu, nhiếc móc: "Đoàn Dự hỡi, Đoàn Dự! Mi có khác chi thân phận cóc nhái mà đòi ăn thịt ngỗng trời? Tự mi, mi có thấy thẹn không?"

Càng buồn bực, hổ thẹn, chàng bồng mái chèo càng mạnh. Chèo thuyền hồi lâu, nội lực sung mãn dần dần phát ra hai cánh tay. Càng chèo mạnh càng thấy tinh thần phấn khởi, những nỗi buồn bực ghen tức cũng tiêu tan dần. Thuyền đi hồi lâu

thì trời rạng đông, Đoàn Dự ngẩng đầu nhìn về phương bắc, vân vụ mù mịt từ một ngọn núi cao chót vót bốc lên.

Chàng nhắm tính phương hướng: "Thính hương tịnh xá và Cầm vận tiểu trúc ở phía đông, thế thì cứ nhắm hướng bắc mà tiến, chắc tránh khỏi thuyền quay trở về chỗ cũ". Có điều mỗi lần chèo một cái là một chàng cảm thấy tơ lòng thêm vướng vít. Thuyền tiến về phía bắc bao nhiêu thì phải xa người ngọc bấy nhiêu.

Đúng giờ Ngọ, thuyền tới chân một ngọn núi nhỏ, chàng lên bờ hỏi thổ dân thì đây là Tích Mã Sơn gần đến Vô Tích rồi. Chàng đọc sách biết Vô Tích là một toà thành lớn có tiếng đời Xuân Thu. Bây giờ tiện dịp qua đây và cũng không có việc gì bận rộn, chàng định lên du ngoạn một chuyến. Chàng liền xuống thuyền ngay, chèo về hướng bắc chừng hơn một giờ nữa thì tới Vô Tích.

Đoàn Dự vào thành, thấy người đi lại tấp nập, thật là một nơi phồn hoa đô hội chẳng kém gì thành Đại Lý. Đang thả bước trên đường phố, chợt ngửi thấy mùi xào nấu thơm tho đưa lên mũi. Chàng nhin quá nửa ngày chưa ăn uống gì và chèo thuyền bấy lâu, bụng đã đói meo, ngửi thấy mùi thức ăn, chàng mừng quá liền rảo bước đi về phía có mùi thơm ngon đưa lại.

Vừa tới ngã ba đường phố, thì một toà tửu lâu cao ngất đứng sừng sững ngay trước mặt chàng. Cái biển ba chữ vàng "Tùng Hạc Lâu" treo trong tiệm lâu ngày bị khói bám đen kịt nhưng chữ vàng vẫn còn lóng lánh. Mùi rượu thịt từ bên trong tiệm đưa ra, tiếng dao bằm trong bếp, tiếng tửu bảo gọi nhau nhộn cả lên.

Đoàn Dự lên lầu, gọi tửu bảo lấy cho một bình rượu và mấy món nhắm. Chàng ngồi vào chiếc bàn kê ngoài hiên. Rót rượu uống một mình, chàng cảm thấy nổi thê lương cô quạnh nặng trĩu trên đầu, bất giác buông một tiếng thở dài não ruột. Tiếng thở dài chưa dứt, một người đại hán ngồi đầu mé tây, hai mắt sáng như điện, quay lại nhìn chàng hai lần.

Đoàn Dự cũng nhìn gã thì thấy thân thể cao lớn, trạc ngoài ba mươi tuổi, mặc áo vải màu tro, phục sức có vẻ sơ sài mộc mạc, mặt vuông chữ điền, tướng mạo tuy không tuấn tú nhưng oai phong凛冽. Đoàn Dự lẩm bẩm khen thầm: "người này trông oai gớm, có lẽ là một kẻ sĩ khảng khái đất Yên, Triệu. Bất luận Giang Nam hay Đại Lý không có nhân vật thế này."

Trên bàn trước mặt đại hán đặt một mâm thịt bò chín, một bát canh lớn, một hồ rượu to, ngoài ra không có gì khác nữa. Thấy thế, chàng biết gã là người ăn uống tự nhiên phóng đãng. Đại hán nhìn chàng hai lần, nét mặt lộ vẻ kinh dị. Dường như gã cảm thấy không tiện nhìn lâu, quay ra phía khác ăn uống. Đoàn Dự cảm thấy nổi tịch mịch, muốn cho có bạn liền gọi tửu bảo lại, trở vào sau lưng đại hán, nói:

- Tiền ăn uống của quý khách đây tính cả vào phần ta.

Đại hán nghe Đoàn Dự nói thế quay lại mỉm cười gật đầu nhưng không nói gì. Đoàn Dự muốn cùng gã bắt chuyện để khuây khoả nỗi tịch mịch nơi lữ thứ nhưng chưa tiện dịp. Chàng uống luôn ba ly rượu nữa thì chợt nghe có tiếng chân người bước ngoài cầu thang.

Chàng nhìn ra thấy có hai người đi lên, một người thọt cẳng, phải chống gậy nhưng đi rất mau, còn người nữa là một ông già, mặt mày có vẻ sâu não. Cả hai cùng mặc áo dài bằng vải, chạy đến trước bàn đại hán, kính cẩn cúi mình thi lễ. Đại hán chỉ gật đầu chứ không đứng dậy chào lại. Người thọt cẳng khép nép nói khẽ với đại hán:

- Thưa đại ca. Đối phương hẹn canh ba đêm hay gặp nhau ở Lương Đình trên núi Huệ Sơn.

Đại hán gật đầu, hỏi:

- Đêm nay ư? Kể ra cũng hơi vội đấy.

Ông già nói:

- Tôi có bảo với chúng để sau ba ngày hãy gặp nhau. Song dường như đối phương biết bọn ta chưa đông đủ, họ ra điều chế nhạo nói là nếu không dám phó hội, đêm nay cũng thôi.

Đại hán cả quyết nói:

- Được rồi! Người bảo với họ canh một đêm nay sẽ tề tựu cả trên núi Huệ Sơn. Chúng ta đến trước để đợi đối phương.

Hai người cung kính vâng lời, trở gót xuống lầu. Ba người nói chuyện với nhau rất khẽ, những khách ngồi ăn trên lầu không ai nghe tiếng. Nhưng Đoàn Dự trong người có nội lực thâm hậu nên thính tai. Tuy chàng không muốn thốc mách nghe chuyện riêng của người ngoài song tự nhiên những câu đó tự nhiên lọt vào tai chàng.

Đại hán không hiểu vô tình hay cố ý lại liếc mắt nhìn Đoàn Dự giữa lúc chàng đương cúi đầu trầm tư ra chiều chú ý nghe câu chuyện vừa rồi. Đột nhiên hai luồng nhãn quang của đại hán sáng rực lên, Đoàn Dự thất kinh, tay run bần bật đánh rớt ly rượu xuống đất vỡ tan tành. Đại hán mỉm cười, hỏi:

- Tôn huynh có việc gì mà kinh hoảng thế? Xin mời lại đây đồng ẩm cho vui.

Đoàn Dự cười, đáp:

- Nếu vậy thì hay lắm.

Đoạn chàng gọi tữu bảo đưa rượu là ly sang bên bàn đại hán, cùng ngồi đối ẩm. Đoàn Dự hỏi:

- Xin hảo hán cho biết quý tính đại danh.

Đại hán đáp:

- Tôn huynh hà tất phải hỏi cặn kẽ làm gì. Chúng ta không câu nệ hình thức, cứ việc cùng nhau ăn uống no say, há chẳng hào hứng hơn ru? Đồi bên biết rõ nhau rồi thì còn gì là thú vị nữa!

Đoàn Dự cười, nói:

- Chắc hảo hán hiểu lầm, tưởng tôi là địch. Mấy chữ "không câu nệ hình thức" làm cho tiểu đệ thích thú vô cùng. Thôi, xin mời!

Đoạn chàng rót đầy ly rượu, uống một hơi cạn liền. Đại hán mỉm cười, nói:

- Tôi xem tôn huynh là người hào sảng, không giống những nhà nho gàn gàn dở dở. Nhưng cái ly của tôn huynh nhỏ quá.

Đoạn đại hán lại cất tiếng gọi:

- Tửu bảo, lấy ra đây hai cái bát lớn và thêm mười cân rượu hảo hạng.

Tửu bảo và Đoàn Dự nghe đều giật mình. Y hỏi lại:

- Đại gia! Những mười cân rượu thì làm sao uống hết?

Đại hán trở Đoàn Dự và bảo:

- Đã có công tử đây thết, việc gì mà phải tiết kiệm? Mười cân chưa chắc đã đủ, có khi phải hai mươi cân.

Tửu bảo cười, nói:

- Vâng! Vâng!

Lát sau y đem vào hai cái bát lớn và một hũ rượu to để trên bàn. Đại hán bảo:

- Rót rượu vào hai bát.

Tửu bảo vâng lời rót ra. Đoàn Dự cảm thấy hơi rượu nồng nặc xông lên mũi, chàng có vẻ khó chịu. Khi chàng ở Đại Lý thỉnh thoảng mới uống vài ly để trợ thi hứng mà thôi. Bây giờ thấy uống rượu bằng bát lớn, bất giác chàng chau mày. Đại hán vừa cười vừa hỏi:

- Chúng ta hãy uống hết mười bát đã rồi hãy nói đến chuyện kết bạn, tôn huynh nghĩ sao?

Đoàn Dự thấy đôi mắt đại hán đầy vẻ giễu cợt khinh nhờn. Giả tử vào lúc bình thường thì chàng sẽ từ chối là không kham nổi và tự thú là tửu lượng kém. Song đêm trước chàng ở Thính hương tịnh xá đã bị người lãnh đạm bỏ rơi và chàng tưởng rằng: "Gã này hẳn cùng một bọn với Mộ Dung công tử không là Đặng đại gia, Công Dã nhị gia thì cũng là Phong tứ gia chi chi đó thôi, nên gã đã tử võ quyết liệt tại Huệ Sơn. Đối đầu với bọn gã này chắc là những nhân vật ở Ký, Tấn, Lỗ, Dự. Hừ! Mộ Dung công tử thì làm quái gì! Ta quyết không để cho thủ hạ y khinh miệt ta. Bất quá chết vì say rượu là cùng, như thế phỏng có khó khăn gì mà không làm được". Lập tức chàng ngồi thẳng người lên, đáp:

- Tôi đành liều mạng để bồi tiếp quân tử. Hoặc giả vì quá say sưa mà khiếm lễ độ, tôn huynh miễn trách cho nhé.

Nói xong, chàng bưng bát rượu lên uống ừng ực một hơi cạn sạch. Coi bộ chàng vì tức khí mà uống bát rượu này. Tuy Vương Ngọc Yến không có đây, nhưng chàng tưởng tượng như mình uống trước mặt nàng để tỏ cho nàng biết nếu mình có cạnh tranh với Mộ Dung Phục cũng không chịu thua đâu. Đừng nói đây chỉ là một bát rượu mạnh mà đến thuốc độc chàng cũng cả quyết uống ngay không cần nghĩ ngợi gì hết. Đại hán thấy chàng uống rượu một cách hào sảng như vậy, thật gã không ngờ, liền cười ha hả khen rằng:

- Hay lắm! Giỏi lắm!

Đoạn, gã cũng cầm một bát ngựa cổ uống hết, rồi lại rót tiếp luôn hai bát khác. Đoàn Dự cả cười, nói:

- Tửu lượng tôn huynh giỏi quá!

Chàng hít một hơi thở xong lại bưng bát rượu lên uống cạn luôn. Đại hán uống hết ngay bát thứ hai, lại rót hai bát khác. Mỗi bát rượu này là đúng một cân. Sau khi uống hai cân rượu mạnh, Đoàn Dự thấy lòng nóng như lửa đốt. Tuy đầu óc choáng váng nhưng chàng vẫn nhớ câu "Mộ Dung công tử thì làm quái gì? Ta quyết không để cho thủ hạ của y khinh miệt ta."

Chàng lại uống luôn bát thứ ba. Đại hán thấy trong nháy mắt chàng đã ra vẻ say sưa thì cười thầm trong bụng, biết rằng uống bát thứ ba này vào nữa là không chịu đựng được và sắp phải ngã quay xuống đất bây giờ. Đoàn Dự khi chưa uống bát thứ ba trong người đã cảm thấy nôn nao khó chịu muốn thổ ra. Đến lúc uống thêm bát thứ ba nữa vào, lục phủ ngũ tạng tựa hồ như đảo lộn cả lên.

Chàng phải ngậm chặt miệng lại không để cho rượu nôn ra ngoài. Đột nhiên chàng cảm thấy huyết "Đan điền" chuyển động, một luồng chân khí xông lên, các cơ quan trong người dường như bị xáo trộn, cực kỳ bứt rứt khó chịu, chẳng khác cái ngày mà chàng chưa biết thu nạp chân khí vào chỗ chứa đựng của nó. Chàng vội chiếu theo phương pháp của bá phụ truyền thụ cho, quy nạp chân khí vào huyết "Đại trụy".

Đoàn Dự không ngờ uống nhiều rượu mạnh vào, chân khí theo hơi rượu bốc lên chứ không chịu ở yên huyết "Đại trụy". Chàng để mặc cho nó chu lưu tự nhiên: từ huyết "Thiên tôn" sang huyết "Kiên chân", rồi lần lượt qua các huyết "Tiểu hải", "Chỉ chính", "Dưỡng lão" ở cánh tay trái, thông đến các huyết "Dương cốc", "Hậu thoát", "Tiền cốc" trên bàn tay, sau cùng tiết ra huyết "Thiếu trạch" ở ngón tay út.

Lúc này chàng chuyển vận chân khí theo đường lối của nó đúng như "Thiếu trạch kiếm" trong Lục Mạch thần kiếm, một tuyệt kỹ của họ Đoàn nước Đại Lý. Thiếu Trạch kiếm nguyên chỉ là một luồng kiếm khí hữu chất vô hình, song lúc này lại thấy trong ngón tay út chàng lại có một tia rượu từ từ chảy ra.

Lúc ban đầu, rượu theo đường huyết đạo ngón tay út tiết ra ngoài, Đoàn Dự không biết. Kế đó, rượu lại theo huyết "Quan xung" chảy ra nữa. Chỉ trong khoảnh khắc, chàng cảm thấy đầu óc sáng suốt, tay trái thông xuống, đại hán cũng không để ý, thấy Đoàn Dự vừa say mềm, mới một loáng mà vẻ mặt đã tỉnh táo, không khỏi cho là kỳ dị. Gã cười, nói:

- Tôn huynh là một nhà văn thuần nhã vậy mà tửu lượng giỏi quá!

Nói xong, gã lại rót hai bát nữa. Đoàn Dự nói:

- Tửu lượng của tôi tùy theo bạn đồng ẩm mà thay đổi. Người ta thường nói rằng "uống rượu gặp được người tri kỷ thì ngàn chén hãy còn là ít". Tôi xem cái bát này bất quá chừng độ hai mươi chén, thế thì một ngàn chén phải tới năm mươi bát.

Chàng vừa nói vừa bưng bát nữa lên uống. Tay trái chàng gác lên lan can, rượu ở ngón tay tiết ra theo bờ lan can chảy xuống dưới chân tường, thế thì còn trời nào biết được, nên không bị lộ tẩy. Chẳng mấy chốc, bốn bát rượu lớn uống vào đều theo đường huyết đạo chảy ra hết, trong người chàng không còn chút hơi men nào. Trước nay đại hán tự coi tửu lượng mình là thiên hạ vô địch. Bây giờ đã thấy Đoàn Dự là một chàng thư sinh gầy nhom, uống hết bát rượu mà người vẫn như không, trong lòng rất lấy làm kỳ, gã nói:

- Phải lắm! Phải lắm! "Uống rượu gặp người tri kỷ ngàn chén vẫn còn là ít". Vậy tôi xin uống trước để kính mừng tôn huynh.

Gã tự rót hai bát rượu, uống luôn một lúc. Đoạn, y lại rót cho Đoàn Dự hai bát. Đoàn Dự uống một cách ung dung, cười nói tự nhiên. Chàng uống rượu dễ dàng hơn cả uống trà. Chuyện hai người thách đố nhau uống rượu làm kinh động tất cả khách hàng trên Tùng Bạc lâu, cả người nhà, đầu bếp cũng biết, xúm lại chung quanh bàn hai người ngồi để xem. Đại hán gọi:

- Tửu bảo! Lấy thêm hai mươi cân rượu nữa ra đây!

Tửu bảo lắc đầu lè lưỡi, nhưng động tính hiếu kỳ, không ngăn trở gì cả, chạy vào lấy hũ rượu. Đoàn Dự cùng đại hán thi nhau uống trong khoảng thời gian chưa ăn xong một bữa cơm thì hai người đã uống hơn ba mươi bát. Chàng tự biết nhờ có ngón tay tiết được rượu ra nên mới đùa dai được thế.

Cứ coi bề ngoài thì tửu lượng chàng là vô cùng vô tận. Nhưng đại hán lại tin là quả tửu lượng chàng ghê gớm. Mắt gã trông thấy chàng uống dư ba mươi bát lớn mà sắc mặt vẫn không thay đổi, nên gã rất khâm phục. Chàng thấy đại hán là người sáng khoái, tướng mạo đường hoàng.

Lúc đầu chàng tưởng gã cùng bè lũ với Mộ Dung nên vẫn có ý coi gã là kẻ địch. Nhưng từ khi uống rượu vào, bất giác chàng có lòng thương yêu gã, nghĩ thầm: "Nếu cứ như thế này mà uống thì tự nhiên phần thắng sẽ về mình. Nhưng để gã uống nhiều quá không thể không tổn hại đến thân thể", liền nói:

- Nhân huynh! Mỗi người chúng ta đã uống đến bốn chục bát chưa?

Đại hán cười, nói:

- Tôn huynh đầu óc còn tỉnh táo hơn tôi, nhớ được số mục chứ tôi đành chịu.

Đoàn Dự nói:

- Tráng sĩ với tôi cũng như đánh cờ gặp tay địch thủ, làm tướng gặp kẻ tài cao, khó lòng phân được thắng bại. Nếu cứ uống mãi thì chẳng giầu gì nhân huynh, túi tiền tôi eo hẹp lắm.

Nói xong bèn móc trong bọc ra một cái túi gấm quẳng lên bàn, chỉ nghe đánh "xạch" một tiếng nho nhỏ, đủ tỏ ra trong túi không có nhiều tiền. Nguyên lúc Đoàn Dự bị Cưu Ma Trí bắt tại nước Đại Lý, chàng không lấy được tiền bạc gì đi hết.

Chàng là thế tử con Trấn Nam Vương, khi còn ở nhà, muốn tiêu xài thì đã có người cầm tiền đi theo. Cái túi gấm quả là đẹp thật nhưng lép kẹp. Ai trông thấy cũng biết ngay là không có nhiều tiền. Đại hán trông thấy, cả cười, gã quay sang nhìn một nhà phú thương to béo, nói:

- Trương đại gia! Tiền rượu bàn này người thanh toán cho nghe.

Gã phú thương cười, nói:

- Được lắm! Tôi được Kiều đại gia quá yêu, ban cho việc này thì còn hân hạnh nào bằng.

Nói xong, gã lấy một đĩnh bạc đưa ra. Đại hán chấp tay cảm ơn rồi nắm lấy tay Đoàn Dự, nói:

- Nay ông bạn! Chúng ta đi thôi!

Đoàn Dự cả mừng. Khi chàng còn ở Đại Lý đứng vào địa vị hoàng tử cao sang, khó mà tìm được người bạn chân thành. Nay đã không lấy văn tài, lại không dùng võ nghệ mà chỉ lấy tửu lượng kết bạn với gã đại hán, kể ra cũng là một chuyện ly kỳ.

Gã đại hán dắt tay chàng xuống lầu, đi mỗi lúc một nhanh, khoảnh khắc đã ra ngoài thành. Đại hán càng bước thật dài, cứ theo đường lớn thẳng tiến. Đoàn Dự nín thở đi bên cạnh gã. Tuy chàng không biết võ công nhưng nội lực có thừa, nên đi nhanh như vậy mà chàng không mảy may nhọc mệt. Đại hán đưa mắt nhìn chàng rồi mỉm cười, nói:

- Chúng ta đi thi nào!

Đoàn Dự ngấm ngầm kinh sợ, tự nghĩ: "Mình chưa học kinh công thì đi thi với người ta thế nào được?" Song đại hán vừa dứt lời, không chờ Đoàn Dự có đồng ý hay không, gã dắt chàng chạy luôn. Chân không chấm đất, gã trông về phía trước chạy bon bon. Đoàn Dự đi được ba bước, lảo đảo suýt ngã. Chàng nghiêng người đi nửa bước, vừa đứng vững lại được thì bước chân có ngẫu nhiên đúng phép "Lãng ba vi bộ".

Đoàn Dự vì vô ý đặt chân đúng bộ pháp nên tiến nhanh thêm được mấy thước, trong bụng mừng thầm. Bước thứ hai lại đúng phép "Lăng ba vi bộ". Có điều muốn đi cho đúng phép này thì phải để hết tâm trí vào đó, không thể phân tâm nghĩ đến việc khác được. Chàng tuy dắt tay đại hán cùng chạy, nhưng vẫn nhờ bí quyết của Bảo Định Đế truyền thụ cho cách thu liễm nội lực, nên "Chu cấp thần công" mới không hút chặt chân khí của đại hán.

Chân chàng vẫn bước theo phép "Lăng ba vi bộ", nhưng đại hán cảm thấy thân mình run lên, Đoàn Dự thừa cơ rút nhẹ tay ra. Hai người vẫn đi ngang vai rất nhanh, bên tai nghe tiếng gió vù vù. Cây hai bên đường dường như chạy giạt lùi. Khi Đoàn Dự học phép "Lăng ba vi bộ", chàng tuyệt nhiên không nghĩ đến chuyện cùng người chạy thi.

Lúc này chân chàng chẳng khác chi mũi tên đặt trên cung, không thể không bắn ra được. Chàng chỉ hết sức noi theo, tuyệt không bao giờ nghĩ đến chuyện thắng đại hán. Chàng chiếu bộ pháp đã học trong động, vả trong mình lại có nội lực cực kỳ hùng hậu, chỉ chuyên tâm chú ý mà chạy cho đúng phép, còn đại hán chạy lên trước hay lùi lại sau chàng cũng không để ý nữa.

Đại hán phi thân bước dài, càng chạy càng mau, khoảnh khắc đã chạy trước Đoàn Dự xa xa, nhưng chỉ chạy từ từ một chút để lấy hơi là chàng đã đuổi kịp rồi. Đại hán liếc mắt nhìn chàng, thấy thân hình nhẹ nhõm, chân bước úng dung, tựa như người đi trong sân, không có bước nào tỏ ra hấp tấp. Đại hán càng xem càng lấy làm kỳ dị, trong lòng thầm phục. Gã ra sức chạy nhanh thêm mấy bước thì lại bỏ chàng thụt lại phía sau.

Gã thử như thế mấy lần, biết rằng Đoàn Dự dai sức vô cùng. Giả tử mà chỉ chạy vài dặm thì gã thắng chàng một cách dễ dàng, nhưng nếu chạy đến vài chục dặm thì chuyện hơn thua chưa biết về ai. Nếu chạy đến ngoài trăm dặm thì nhất định phải thua chàng rồi. Gã biết vậy liền cười ha hả, lại ngồi xuống phiến đá lớn dưới bóng cây rồi cất tiếng gọi to:

- Mộ Dung công tử, hôm nay Kiều Phong này chịu phục công tử rồi. Cô Tô Mộ Dung quả là danh bất hư truyền.

Đoàn Dự liền dừng bước lại, chàng nghe đại hán gọi mình là Mộ Dung công tử rất lấy làm kỳ, chàng đáp:

- Nhân huynh nhận lầm rồi. Tiểu đệ họ Đoàn tên Dự, là người nước Đại Lý.

Đại hán lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng, hỏi lại:

- Sao? Tôn huynh không phải Mộ Dung công tử, tên gọi Mộ Dung Phục ư?

Đoàn Dự mỉm cười, đáp:

- Khi tiểu đệ đến Giang Nam, thường được nghe đại danh Mộ Dung công tử, trong lòng rất là ngưỡng mộ, nhưng đến nay vẫn chưa được gặp mặt.

Chàng nghĩ thầm trong bụng: "Gã đại hán này xem ra không phải giả vờ quá nhận làm mình là Mộ Dung Phục. Thế thì dĩ nhiên gã không cùng bè lũ với hấn". Nghĩ vậy, chàng đối với đại hán càng thêm thân thiện cảm. Chàng hỏi:

- Dường như vừa rồi tôn huynh tự giới thiệu họ Kiều tên Phong phải không?

Đại hán chưa hết kinh ngạc đã nghe chàng hỏi, vội đáp:

- Vâng, tại hạ tên là Kiều Phong.

Đoàn Dự cũng ngồi xuống phiến đá, nói:

- Tiểu đệ vừa đến Giang Nam đã được kết giao với Kiều huynh là một vị đại anh hùng, thực là may mắn vô cùng cho tiểu đệ.

Kiều Phong trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

- Tôn huynh là tử đệ họ Đoàn nước Đại Lý. Thảo nào tư cách đứng đắn lắm! Đoàn huynh xuống Giang Nam có việc gì?

Đoàn Dự đáp:

- Nói ra càng thêm hổ thẹn, tiểu đệ bị người ta bắt đến đây.

Đoạn chàng đem chuyện bị Cừu Ma Trí bắt rồi gặp hai ả nha hoàn Mộ Dung Phục ra sao thuật lại vắn tắt, nhưng không giấu một điểm nào, dù là những tật xấu của mình cũng không che đậy. Kiều Phong nghe xong vừa kinh ngạc vừa vui mừng, gã nói:

- Đoàn huynh! Anh là một người chân thật, thẳng thắn, tuy mới gặp lần đầu mà chả khác gì bạn cả. Tôi muốn chúng ta kết nghĩa anh em, anh nghĩ sao?

Đoàn Dự cả mừng, nói:

- Tiểu đệ chỉ cầu được vậy thôi.

Kiều Phong lớn hơn Đoàn Dự mới hai tuổi làm anh. Hai người thắp hương khấn trời, lạy tám lạy kết làm anh em và đều vui vẻ khôn xiết. Đoàn Dự nói:

- Lúc ở trên Từng Hạc Lâu, tiểu đệ có nghe thấy đại ca ước hẹn cùng kẻ địch đêm nay chạm trán nhau. Tiểu đệ tuy không hiểu võ công nhưng cũng muốn đi theo đại ca, đại ca có bằng lòng không?

Kiều Phong tra hỏi Đoàn Dự lại mấy câu, biết rằng chàng không hiểu võ công thật, lại càng rất lấy làm kỳ, nói:

- Hiền đệ có nội lực hùng hậu như thế mà muốn học võ công thượng thừa cũng dễ như chơi. Hiền đệ muốn đi xem cuộc đấu đêm nay cũng được. Nhưng bên địch ra đòn ngấm ngầm hiểm độc nghề gồm lắm đấy, hiền đệ chớ lơ đầu ra ngoài.

Đoàn Dự cả mừng, đáp:

- Tiểu đệ xin tuân lời đại ca.

Kiều Phong cười, nói:

- Bay giờ hãy còn sớm, anh em ta lại trở về thành Vô Tích uống rượu lúc nữa đã rồi hãy lên Huệ Sơn cũng vừa.

Đoàn Dự nghe Kiều Phong lại muốn đi uống rượu nữa, bất giác cả kinh, nghĩ thầm: "Anh này ghê quá! Vừa uống bốn mươi bát rượu lớn mới được một lúc đã đòi uống nữa". Chàng bèn thú thật:

- Đại ca ơi! Tiểu đệ vừa cùng đại ca uống rượu thì đó là tiểu đệ bịp đại ca mà thôi. Xin đại ca miễn trách.

Nói xong, chàng giơ ngón tay út ra, "vèo" một tiếng, luồng kiếm "Trung xung" tại huyệt "Thiếu trạch" ngón tay út vọt ra làm bụi đất bay mù. Kiều Phong giật mình, hỏi:

- Phải chăng đó là kỳ công về Lục Mạch Thần kiếm của hiền đệ?

Đoàn Dự đáp:

- Phải đó! Tiểu đệ mới học được gần đây nên còn thô sơ lắm.

Kiều Phong ngẩn người ra một lúc rồi than rằng:

- Ngu huynh từng nghe gia sư nói môn tuyệt kỹ của họ Đoàn nước Đại Lý là phép "Lục Mạch Thần kiếm", có thể dùng kiếm khí vô hình giết người được. Nhưng môn thần công kỳ dị này thất truyền đã lâu rồi, hiện nay không còn ai biết sử dụng cả. Ngờ đâu hiền đệ lại thuộc môn tuyệt kỹ này. Thật là ngu huynh có mắt không trông.

Đoàn Dự nhũn nhặn đáp:

- Thực ra tiểu đệ mới dùng môn tiểu xảo này để thi rượu với đại ca chứ xem ra cũng chẳng ích gì. Thế nên tiểu đệ bị Cưu Ma Trí bắt, suýt nữa hết cả đất sống. Chẳng qua người đời khoa trương thái quá về kỳ công của môn Lục Mạch Thần kiếm, song trên thực tế cũng chẳng được việc gì. Đại ca ơi! Rượu rất hại người, nên uống ít đi là hơn. Hôm nay uống nhiều quá rồi, xin miễn đi thôi.

Kiều Phong cười rộ, đáp:

- Hiền đệ nói rất đúng, nhưng ngu huynh đây người khoẻ như vâm, thích uống rượu từ thuở nhỏ, càng uống càng gia tinh thần. Đêm nay gặp bọn đại địch, càng cần uống nhiều rượu mạnh mới chiến đấu với chúng được.

Hai người vừa nói vừa đi về thành Vô Tích, nhưng lần này đi thong thả chứ không chạy như lúc nãy. Đoàn Dự mừng thầm kết được bạn hiền, tâm thần rất sáng khoái. Nhưng dù sao, chàng cũng không thể quên được chuyện Mộ Dung Phục cùng Vương Ngọc Yến. Nói phiếm vài câu, Đoàn Dự không nhin được nữa, quay lại hỏi Kiều Phong:

- Đại ca ơi! Lúc đầu đại ca trông nhằm tiểu đệ ra Mộ Dung công tử, phải chăng tiểu đệ có điểm nào giống Mộ Dung?

Kiều Phong đáp:

- Ta từng nghe đại danh nhà Mộ Dung ở Cô Tô, lần này đến Giang Nam chính là vì gã. Thấy nói Mộ Dung tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, tướng mạo nhỏ

nhã anh tuấn, kể ra so với hiền đệ thì gã còn lớn hơn mấy tuổi. Nhưng ta tưởng ở Giang Nam, ngoài Mộ Dung Phục không còn ai võ nghệ cao cường hơn, vì thế mà nhận lầm, rất là hổ thẹn.

Đoàn Dự nghe Kiều Phong nói Mộ Dung Phục võ nghệ cao cường, dung mạo tuấn nhã thì chua xót trong lòng, chàng lại hỏi:

- Đại ca xa xôi tới đây tìm gã để kết bạn hay để trả thù?

Kiều Phong tỏ vẻ buồn rầu, đáp:

- Ta vốn ước mong được cùng gã kết bạn nhưng khó lòng được như nguyện.

Đoàn Dự hỏi:

- Sao đây?

Kiều Phong đáp:

- Hai tháng trước đây, một người bạn chí thân của ta chết trên núi Huệ Sơn thành Vô Tích này, ai cũng cho là Mộ Dung Phục đã hạ độc thủ.

Đoàn Dự hỏi ngay:

- Phải chăng vẫn còn trò "gậy ông đập lưng ông"?

Kiều Phong đáp:

- Chính thế! Bạn ta sở dĩ xưng hùng được trên cả hai miền nam, bắc sông Đại Giang là nhờ có môn tuyệt kỹ "Toả hầu cầm nã thủ". Thế mà chính mình lúc chết cổ họng cũng bị nát bét, đúng bị giết vì môn "Toả hầu cầm nã thủ".

Nói đến đây, Kiều Phong nghẹn ngào, sắc mặt cực kỳ đau xót, gã dậm chân, nói tiếp:

- Nhưng mọi việc trên chốn giang hồ có biết bao nhiêu điều bí ẩn khôn lường, vậy không thể căn cứ vào tin đồn mà buộc riết cho người được. Vì thế ngu huynh thân hành đến đây để điều tra cho rõ sự thực.

Đoàn Dự hỏi:

- Ông bạn đại ca là người thế nào?

Kiều Phong đáp:

- Điều đó thực khó nói lắm. Bạn ta nổi danh đã lâu, trước nay làm việc rất là cẩn trọng, không khi nào tự nhiên vô cớ xúc phạm Mộ Dung công tử, chẳng biết vì sao lại bị ám toán, thực khó hiểu quá.

Đoàn Dự gật đầu, nghĩ thầm: "Đại ca ta bề ngoài có vẻ thô hào nhưng trong lòng thực là tinh tế. Việc gì cũng suy tính hợp tình hợp lý chứ không mở miệng là buộc tội Mộ Dung công tử ngay như bọn Hoắc tiên sinh hoặc Tư Mã Lâm chẳng chịu điều tra cho ra chân giả". Chàng lại hỏi:

- Đêm nay đại ca ước hội với bọn cường địch nào?

Kiều Phong đáp:

- Đó là...

Chưa dứt câu, bỗng thấy trên đường lớn có hai người ăn mặc rách rưới như kẻ hành khất chạy nhanh đến. Hai người này dùng khinh công, chớp mắt đã tới trước mặt, khom lưng nói:

- Kính thưa Bang chúa, có bốn tên đột nhiên vào "Đại Nghĩa phân đà", bản lĩnh rất là lợi hại. Tưởng đà chúa địch không nổi, phải cho người đi mời "Đại Nhân phân đà" lên cứu viện.

Đoàn Dự thấy hai người này xưng hô Kiều Phong là Bang chúa với dáng điệu rất cung kính thì nghĩ thầm: "Thế ra đại ca ta là chúa tể một đảng, một bang gì đây". Bỗng thấy Kiều Phong gật đầu, đáp:

- Bộ dạng bọn chúng thế nào?

Một người đáp:

- Trong đám này có ba thiếu nữ và một gã hán tử đứng tuổi cao nghều, gầy nhom. Thằng cha rất ngang tàng, vô lễ.

Kiều Phong háng giọng rồi hỏi:

- Xét cho cùng, thế là đối phương chỉ có một người mà sao Tưởng đà chúa không đối phó nổi?

Người đó đáp:

- Bẩm Bang chúa, ba thiếu nữ kia cũng không phải tay vừa.

Kiều Phong cười, nói:

- Thế thì càng hay, để ta xem cho họ.

Hai người lộ vẻ vui mừng, đồng thanh nói:

- Thế thì may lắm!

Đoạn, thông tay xuống đứng về phía sau Kiều Phong. Kiều Phong lại hỏi:

- Bây giờ các người còn đi "Đại Nhân phân đà" để xin Tân đà chúa đến tiếp viện nữa chứ?

Người nhỏ tuổi hơn đáp:

- Tưởng đà chúa không biết Bang chúa tới đây mới sai thuộc hạ đi mời Tân đà chúa. Giờ đã có Bang chúa giá lâm thì mấy tên quèn đó tất bị Nang chúa bắt dễ như chơi.

Kiều Phong nghiêm nét mặt, nói:

- Việc gì cũng phải cẩn trọng, chớ nên coi thường.

Hai gã vâng vâng dạ dạ, cúi đầu chào Kiều Phong rồi rảo bước đi ngay. Kiều Phong hỏi Đoàn Dự:

- Hiền đệ có đi với ta không?

Đoàn Dự đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ đi với đại ca.

Kiều Phong dẫn chàng đi chừng hơn dặm thì rẽ sang mé tả, đường bờ ruộng khúc khuỷu quanh co, chỗ này là miền ruộng đất phì nhiêu, trên bến dưới thuyền. Kiều Phong đi vòng vào một lúc nữa, Đoàn Dự leo đèo theo sau, nhận không ra phương hướng. Đi vài dặm nữa, đang quanh một khu rừng hạnh, bỗng nghe trong bụi hoa hạnh vang lên một giọng nói cổ quái:

- Người anh em ta là Mộ Dung công tử đi Lạc Dương để gặp Bang chúa. Vậy mà bọn Cái bang các người lại xuống cả Vô Tích này ư? Phải chăng cố ý lánh mặt? Bọn các người hèn nhát nhặng kể làm chi, nhưng để Mộ Dung công tử phải một chuyến đi không về rồi thì các người nghĩ sao? Không được, thế là không được.

Đoàn Dự vừa nghe đã run bắn lên vì chính là cái giọng vịt đực lè nhè "không phải đâu là không phải đâu" của Bao Tam tiên sinh. Rồi chàng tự hỏi: "Không biết Vương Ngọc Yến có theo Bao Tam tiên sinh tới đây không?" Bỗng nghe thấy một người nói tiếng miền bắc hỏi lại:

- Mộ Dung công tử có ước hẹn gì với Bang chúa không?

Bao Tam tiên sinh đáp:

- Ước hẹn hay không ước hẹn cũng thế. Một khi Mộ Dung công tử đã đến Lạc Dương thì cái bang, Bang chúa không được đi đâu nữa để công tử khỏi mất công không. Không được thế là không được.

Người kia lại hỏi:

- Mộ Dung công tử không ước hẹn, thế có đưa thiệp sang trước không?

Bao Tam tiên sinh đáp:

- Ta biết đâu đấy! Ta không là Mộ Dung Công tử. Mi hỏi câu ấy thật là ngu quá. Không được thế là không được.

Kiều Phong nghe nói, lửa giận bốc lên, tiến thẳng vào rừng, Đoàn Dự vẫn theo sau, thì thấy trong rừng đã có hai tốp người đứng đối diện nhau. Đoàn Dự thoáng nhìn thấy đằng sau Bao Tam tiên sinh bóng một thiếu nữ tha thướt, nhan sắc mỹ miều. Thế là mắt chàng dán chặt vào người đó. Thiếu nữ đó là Vương Ngọc Yến. Nàng cũng ngạc nhiên, khẽ hỏi:

- ủa! Người cũng đến đây ư?

Đoàn Dự đáp:

- Vâng, tôi cũng đến đây.

Rồi cứ ngậy người ra mà nhìn nàng. Vương Ngọc Yến hai má ửng hồng, ngoảnh mặt đi nơi khác, nghĩ bụng: "Gã này cứ trôn trôn nhìn mình, thực là vô lễ". Nhưng nàng đã biết rằng Đoàn Dự ngưỡng mộ dung nhan mình, trong lòng không khỏi mừng thầm nên cũng không đem lòng giận dữ. Kiều Phong thấy Vương Ngọc Yến là bậc truyệt thế giai nhân, tâm thần dường như bị chấn động. Rồi chàng lại đưa mắt nhìn hai thiếu nữ kia, thấy A Châu lạnh lợi, A Bích dịu dàng.

Nhưng Kiều Phong không để ý, lại nhìn sang Bao Tam tiên sinh. Gã này có vẻ nghênh ngang, dường như coi những bậc cao thủ cái bang và Tưởng Chi Đông không vào đâu. Tưởng Chi Đông vừa trông thấy Kiều Phong đến, lộ vẻ vui mừng, lập tức chạy đến trước mặt nghênh tiếp. Đằng sau Tưởng Chi Đông đều là bọn Cái bang, ai nấy cúi rạp người xuống thi lễ, đồng thanh nói:

- Bọn thuộc hạ xin tham kiến Bang chúa.

Bao Tam tiên sinh vẫn lơ đi như không thấy gì, thản nhiên hỏi:

- Vị này có phải Kiều Bang chúa ở Cái bang không? Chắc đã biết Bao Bất Đồng này rồi chứ?

Kiều Phong đáp:

- à, thế ra đây là Bao Tam tiên sinh. Tại hạ bấy lâu vẫn hâm mộ tiếng anh hùng, bữa nay được gặp mặt thật là may mắn.

Bao Tam tiên sinh Bao Bất Đồng nói:

- Ta có tiếng anh hùng gì đâu, chỉ có tiếng xấu trong đám giang hồ mà thôi. Ai cũng biết Bao Bất Đồng này chuyên đi gây sự rắc rối, làm nhiều điều tàn ác. Ha ha! Kiều Bang chúa, người tự tiện tới Giang Nam, thế là có lỗi đấy nhé.

Cái bang là một hội lớn nhất lúc đương thời, địa vị Bang chúa cực kỳ tôn trọng. Dân chúng chư bang kính cẩn như một vị thần minh. Họ thấy Bao Bất Đồng ăn nói vô lễ với Bang chúa, lại còn ra điều chê trách thì đều đem lòng tức tối. Sáu, bảy người đứng sau Tưởng Chi Đông, người nắm chuôi dao, kẻ xoa tay nhờn nhờn muốn cùng Bao Tam độ sức. Kiều Phong vẫn lạnh lùng hỏi:

- Tại hạ có lỗi ở chỗ nào? Xin Bao Tam tiên sinh chỉ giáo cho.

Bao Bất Đồng đáp:

- Mộ Dung công tử nhà ta biết Kiều Bang chúa là một nhân vật đáng kể, lại biết Cái bang có ít nhiều nhân tài, vì thế mà đi Lạc Dương phò hội cùng các hạ. Sao Bang chúa lại được tự ý xuống tìm lạc thú ở Giang Nam? Ha ha! Không được thế là không được.

Kiều Phong cười nửa miệng, nói:

- Mộ Dung công tử đến tậ bang ở Lạc Dương. Nếu tại hạ biết tin trước nhất định phải ở nhà nghênh tiếp đại gia. Vì không biết trước nên phạm lỗi thất nghinh, xin có lời từ tạ.

Nói xong, chấp tay. Đoàn Dự khen thầm trong bụng: "Đại ca ta nói mấy câu thật là lễ độ, quả nhiên xứng đáng làm chúa tể một bang. Chứ nếu nổi hung với Bao Tam tiên sinh tức là không đúng thái độ kẻ cả". Nào ngờ Bao Bất Đồng lại gật đầu, đáp:

- Cái tội thất nghinh đành là phải có lời từ tạ. Tuy người ta tưởng nói rằng "không biết là không có tội", nhưng muốn phạt muốn đánh hay không là quyền của người ta.

Bao Bất Đồng vừa nói vừa nhơn nhơn tự đắc. Bỗng có mấy người đứng sau khóm hạnh bật lên tiếng cười, trong tiếng cười vang động không gian có lẫn tiếng trả lời:

- Thường nghe Bao Bất Đồng ở Giang Nam ưa phun ra những điều không người được. Quả nhiên danh bất hư truyền.

Bao Bất Đồng nói:

- Ta lại thường nghe rằng kẻ ưa nói những điều không người được thì không thói mồm thói miệng, còn kẻ thói mồm thói miệng lại không tự biết, như bọn Tứ lão ở Cái bang quả nhiên danh bất hư truyền.

Người đứng sau khóm hạnh lại nói:

- Bao Tam tiên sinh đã biết tiếng Tứ lão ở Cái bang sao còn dám đứng đây bí bét?

Dứt lời, sau bốn khóm cây hạnh ở bốn mặt đông, tây, nam, bắc đều có một người nhảy ra. Ông thì đầu tóc bạc phơ, ông thì mặt đỏ răng trắng, tinh thần tráng kiện. Bốn người này đứng bốn góc, vây bọc Bao Tam tiên sinh và Vương Ngọc Yến vào giữa.

Tứ lão đều tay cầm binh khí. Người thì có vẻ lạnh lẽ, người lại miệng cười toe toét, thái độ không giống nhau. Bao Tam tiên sinh đã biết rõ Cái bang là một liên bang lớn nhất trên chốn giang hồ, những tay cao thủ bang này nhiều vô kể, mà Tứ lão lại được các phái võ trọng vọng hơn cả vì đều có bản lĩnh tuyệt luân.

Bao Tam tiên sinh vốn cao ngạo, từ thuở nhỏ đã chẳng biết sợ trời đất chi cả. Bây giờ lão thấy Tứ lão ở Cái bang tự nhiên xuất hiện, không biết ngấm ngầm bao vây bọc mình từ lúc nào. Bất giác gã than thầm: "Nát bét ôi là nát bét! Phen này thì tiếng tăm Bao Tam tiên sinh tất phải đi đời!" Nhưng ngoài mặt gã vẫn tỏ ra bình tĩnh, không có chút sợ hãi. Gã nói:

- Tứ lão có điều chi dạy bảo? Tưởng nên nhất tề động thủ cùng Bao Tam tiên sinh đây mấy hiệp. Tốt lắm! Tốt lắm! Bao Tam tiên sinh chỉ thích đánh nhau thôi mà.

Bất thành linh trên không có tiếng người bảo:

- Kẻ ưa đánh nhau trên đời này là ai? Là Bao Tam tiên sinh ư? không phải đâu, lầm rồi đó. Chính là Phong Ba ác hay Phong Tú Nghĩa mới phải chứ.

Đoàn Dự ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đứng trên cành cây hạnh. Cành cây bật lên bật xuống, người đó cũng nhô lên hạ xuống theo. Nhưng lạ ở chỗ, cành cây rung động như thế mà không một đoá hoa nào rụng cả. Thân hình người nhỏ

bé mà gầy khăng gầy kheo, ước chừng ngoài ba mươi tuổi, lông mày rử thấp. Đúng ra chỉ giống hình người có ba phần, còn bảy phần coi như quỷ sứ. A Bích cả mừng, reo:

- Phong tứ ca! Phong tứ ca đấy ư? Tứ ca có được tin tức gì về công tử không?

Nguyên gã gầy khăng gầy kheo, hình dung cổ quái này là Nhất trận Phong Ba ác, một tay giúp Mộ Dung Phục rất đắc lực. Phong Ba ác lớn tiếng đáp:

- Được rồi! Bữa nay ta gặp toàn những tay đối thủ khá cả! A Châu, A Bích! Đợi xong cuộc này rồi sẽ nói chuyện về công tử vẫn chưa muộn mà.

Đoạn từ trên không lặn xuống mấy vòng, quay mặt nhìn thẳng ông già béo mập, thấp lùn thùn ở mé bắc. Lão này cầm một cây cương trượng vụt phóng ra nhằm trước ngực Phong Ba ác điểm vào. Cây cương trượng này to bằng trứng ngỗng và dài hơn người lão gần hai thước.

Tuy người lão lùn thùn, mập thù lù nhưng tay lão rất lạnh lẽo, lão phóng trượng phát ra một luồng kinh phong cực mạnh. Phong Ba ác quả là một gã gan dạ, đứng thẳng người lên, giơ tay ra đoạt cây cương trượng. Lão hất tay lên trở cây cương trượng rồi lại nhằm điểm trước ngực Phong Ba ác. Phong Ba ác kêu lên:

- Tuyệt diệu!

Rồi đột nhiên lún người xuống, chụp vào lưng đối phương, cây cương trượng của lão béo lùn đánh trệch ra ngoài. Lão thấy đối phương sát lại gần mình, thu trượng về chống không kịp, liền phóng chân đá vào bụng dưới đối phương.

Phong Ba ác né tránh quay sang mé đông, trước mặt lão già mặt đỏ. Bỗng thấy một luồng bạch quang sáng loé, tay gã cầm thêm một thanh đơn đao, chém phạt ngang vào lão mặt đỏ. Lão mặt đỏ cầm thanh quý đầu đao, sống dày lưỡi mỏng, thân đao rất dài, vừa thấy Phong Ba ác chém tới liền giơ quý đầu đao lên gạt. Phong Ba ác bỗng kêu lên:

- Khí giới của người ghê quá! Ta không đánh với người nữa.

Gã trở đao chém sang gã râu bạc ở phía nam. Lão râu bạc sử dụng một cây thiết giản, những răng cây thiết giản này đều đảo ngược, đó là một thứ khí giới khác thường để bắt kẻ địch. Lão thấy Phong Ba ác hươi đao chém tới mà lão mặt đỏ chưa thu quý đầu đao về, giả tử mình cũng vung đao lên đánh thì thành ra "Tiền hậu giáp công".

Tứ lão ở Cái bang đều là những người giữ gìn thể thống, không muốn hai người đánh một, nên chỉ né người tránh khỏi. Chẳng ngờ Phong Ba ác bản tính hiếu chiến, càng đánh càng hăng, càng hùng hổ. Gã chẳng kể gì được thua và trước nay cách giao đấu của gã không bao giờ giữ đúng quy củ.

Lão râu bạc né tránh, ai cũng biết là có ý nhường nhịn, nhưng Phong Ba ác không kể gì đến thứ lễ lối này trong võ lâm, thấy có chỗ sơ hở, gã vung đao chém

luôn bốn nhất, thế như gió lốc mau lẹ dị thường. Lão râu bạc không ngờ Phong Ba ác lại ra đòn một cách vô lý như thế liền vừa vung giản đánh đỡ, vừa lùi lại bốn bước, vụt đánh ra một giản, đó là một thế chuyển thủ ra công. Nào ngờ Phong Ba ác lại quát lên:

- Đánh một đòn nữa đi xem nào!

Vừa nói vừa lùi lại, múa tít thanh đơn đao thành những vòng tròn. Thế là người thứ tư trong Tứ lão cũng phải ra tay. Lão râu bạc phóng ra một giản thì thấy đối phương đã lùi ra xa. Lão bực mình thở lên phù phù khiến chòm râu bạc bay tung lên.

Người thứ tư trong Tứ lão có đôi cánh tay dài hơn tay người thường đến dư một thước, tay trái cầm một thứ binh khí mềm oặt. Lão vừa thấy Phong Ba ác đánh tới, vung tay trái lên quăng binh khí ra. Lúc đó mọi người mới trông rõ là một cái túi vải gai để đựng gạo. Một luồng kinh phong thổi vào, miệng túi mở rộng ra nhắm đầu Phong Ba ác chup xuống. Phong Ba ác vừa kinh ngạc vừa mừng:

- Thú lắm! Ta đánh với người.

Nguyên Phong Ba ác bình sinh rất thích đánh nhau, nhất là gặp những người có thế võ kỳ lạ hoặc có khí giới cổ quái mà gã chưa từng giao đấu lần nào thì gã lại càng khoái, khác nào nhà du lịch được thấy sông to núi lạ, hoặc người nghiên cứu món ăn được thấy của ngon vật lạ.

Phong Ba ác vừa thấy đối phương dùng túi vải gai làm võ khí, chẳng những trước nay gã chưa được giao đấu với món khí giới kỳ dị này bao giờ và lại chưa từng được nghe ai nói đến nên gã mừng quá và phải ngấm ngấm tăng phần giới bị. Gã chưa biết dùng cách gì để phá thứ khí giới cổ quái này, liền cẩn thận nhẹ nhàng phóng mũi đao đâm vào túi vải để thử có thể dùng đao đâm thủng được không.

Lão tay dài đột nhiên đưa túi sang tay phải, vung tay trái lên đánh một quyền vào mặt Phong Ba ác. Phong Ba ác ngửa đầu về phía sau toan trở đao phóng vào hạ bàn đối phương, không ngờ lão tay dài đã luyện được môn "Thông tí quyền" rất cao siêu. Thế quyền này tựa hồ kiệt lực, nhưng chính ở chỗ kiệt lực đó phát sinh kinh lực mới, rồi duỗi đầu quyền hơn ra nửa thước.

May mà Phong Ba ác bản tính hiếu chiến. Trong đời gã kể cả trận lớn trận nhỏ có đến mấy ngàn trận đấu nên kinh nghiệm về ứng biến rất là phong phú. Về điểm này, trên đời không có lấy người thứ hai như gã nữa. Trong lúc nguy cấp, gã há miệng thật to nhằm cắn vào đầu quyền đối phương.

Lão tay dài yên trí là quyền mình sẽ đập gãy mấy cái răng của đối phương, nào ngờ đầu quyền vừa đến bên miệng Phong Ba ác, gã liền nghe bộ răng trắng ỏn ra cắn một miếng. Lão tay dài rút quyền về thì đã không kịp nữa, kêu nhối lên một

tiếng vì ngón tay đã bị đối phương cắn phải. Người đứng xem có bọn quát mắng om sòm, có kẻ lại cười ha hả. Bao Bất Đồng khen rằng:

- Phong tứ đệ! Miếng "Lã Đồng Tân giảo cầu" của người thật thần xuất quỷ một, quả không uống mười năm khổ công luyện tập, chết có đến một ngàn tám trăm con chó đủ thứ: chó trắng, chó vàng, chó mực, chó loang mới thu lượm được kết quả như ngày nay.

Thực ra thì Phong Ba ác phải nhe răng cắn người cũng là chuyện bất đắc dĩ làm liều. Giả tử vào hạng biết liêm sỉ, biết tự trọng thì thà rằng bị người đánh trúng một đòn nặng chứ không chịu dùng đến phương pháp hạ kình này. Nhưng Phong Ba ác chỉ mong được đánh nhau là thích, gã không huý kỵ một phương tiện nào, lại được Bao Bất Đồng đứng ngoài nói ba khoát bảy hứa vào, mệnh danh miếng đó là "Lã Đồng Tân giảo cầu" và cho là một tuyệt nghệ cao siêu. Thực ra thì chỉ có thể "Cầu giảo lão đồng tân" rồi Bao Tam đảo ngược lại thành "Lã Đồng Tân giảo cầu". Đoàn Dự cười, hỏi Vương Ngọc Yến:

- Vương cô nương là bậc võ học uyên bác khắp thiên hạ, không chỗ nào là cô nương không biết hay không hiểu. Vậy thì thế tuyệt kỹ "cắn người" này của môn phái nào?

Wương Ngọc Yến mỉm cười, đáp:

- Đó là tuyệt nghệ độc đáo của Phong tứ ca, ta không hiểu được.

Bao Bất Đồng pha trò:

- Cô không hiểu thì còn kém lắm! "Lã Đồng Tân giảo cầu đại cứu thức" chia làm chín thế, mỗi thế lại có tám lối biến hoá, vị chi là bảy mươi hai thế biến. Đó là một võ môn tuyệt cao.

Đoàn Dự thấy Vương Ngọc Yến vui cười, lại thấy Bao Bất Đồng ba hoa, chàng toan pha trò thêm mấy câu nữa, nhưng sức nhớ ra rằng lão tay dài kia là thuộc hạ của Kiều đại ca, không nên nói đùa nữa, nên chàng đang im miệng. Lúc đó ngoài trường đấu, tiếng gió vù vù.

Lão tay dài vung tít túi vải, đứng ngoài trông chỉ thấy một vùng bóng vàng lấp loáng, tựa hồ như đã chụp vào đầu Phong Ba ác rồi. Nhưng Phong Ba ác đao pháp tinh kỳ, che đón đánh đỡ tuyệt hay, không lâm vào thế bại. Võ khí bằng túi vải chưa biết đến đâu nhưng "Thông tí quyền" lợi hại thế nào thì Phong Ba ác đã nếm qua. Thế "Lã Đồng Tân giảo cầu" may mắn tránh được nguy cơ nhưng gã cũng không dám dùng đến lần thứ hai nữa.

-----oOo-----